

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **J. B. P.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem AK Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. srpna 2017, č. j. KUKHK-23738/DS/2017/VaD,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 14. 6. 2017, č. j. MUDK-ODP/49122-2017/dum 36242-2016/dum, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Nissan, registrační značky, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 18. 8. 2016 v 19:07 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnici I/37 směr Trutnov, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících bodů.
4. V prvním z nich namítl, že se žalovaný nevypořádal s odvolacím argumentem žalobce ohledně nejvyšší dovolené rychlosti v předmětném úseku pozemní komunikace. Žalobce v odvolacím řízení tvrdil, že řidič vozidla mu na jeho dotaz sdělil, že v tomto úseku pozemní komunikace byla dopravní značka, která povolovala jet rychlostí 70 km/h. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval, i když ji vzal v potaz, jelikož byla žalovaným jako odvolací bod zrekapitulována. Žalobce na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, v němž je zastáván názor, že pokud se správní orgán nevypořádá se všemi námitkami uplatněnými v odvolacím prostředku, způsobuje to nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí.
5. Druhý žalobní bod obsahoval námitku, že řidič vozidla měl upozornit žalobce, že při průjezdu měřeným úsekem došlo k lehké dopravní nehodě. Dle žalobce tak věc nebylo možno projednat dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalovaný se s touto námitkou nijak nevypořádal, neoznačil ji za nepravdivou, ani nevysvětlil, proč z tohoto žalobcem tvrzeného důvodu nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení nezastavil.
6. Následně žalobce vytkl žalovanému, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně dále nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům.
7. Žalobce také namítl, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nabyl účinnosti 1. 7. 2017. Zákon č.

183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, však nabyl účinnosti až 13. 7. 2017. Ze znění § 15 odst. 1 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), které vyžaduje v zásadě k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek zavinění, žalobce dovodil, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění. Tuto právní úpravu je pak dle žalobce nutno aplikovat nejen na správní delikty spáchané v uvedeném období, ale též na správní delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o právní úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť zásadním způsobem omezuje jeho odpovědnost. Žalobce současně popřel, že by údajný správní delikt zavinil.

8. Další bod žaloby obsahoval námitku, že správní orgán I. stupně nezákonně rozhodoval o sankci, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu (a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení). Výrok rozhodnutí proto neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na změnu zákona ke dni právní moci tohoto rozhodnutí nebyl žalobce schopen přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu.
9. V další žalobní námitce brojil žalobce proti tomu, že správní orgán I. stupně vůbec nezohlednil ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky umožňující mimořádné snížení sankce. Dle § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky přitom aplikace tohoto ustanovení při ukládání sankce byla nejen možná, ale správní orgán I. stupně tak měl učinit ex offio. Z obsahu rozhodnutí však nelze dovodit, že by se tak stalo, protože správní orgán I. stupně rozhodoval, jakoby ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky neexistovalo a nepovedl v tomto směru žádnou správní úvahu. Proto jeho rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné.
10. Žalobce dále namítl, že v době rozhodování správního orgánu prvního stupně pojem „*správní delikt provozovatele vozidla dle § 125 odst. 1 zákona o silničním provozu*“, z jehož spáchání byl žalobce rozhodnutím uznán vinným, existoval. S novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. však existovat přestal, protože byl nahrazen pojmem „*přestupek provozovatele vozidla*“. Skutková podstata „*správního deliktu provozovatele vozidla*“ tedy již v době rozhodování žalovaného neexistovala, byla zrušena. Dle žalobce se tak jednalo o pozdější změnu zákona v jeho prospěch. Žalovaný měl proto prvoinstanční rozhodnutí zrušit, neboť žalobce nemohl být uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, který již v době rozhodování žalovaného neexistoval. Žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné.
11. Žalobce následně namítl, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku totiž nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Uvedl přitom, že správní orgán I. stupně konstatoval, jaká rychlost byla vozidlu žalobce naměřena, avšak nekonstatoval skutkovou podstatu, jejíž znaky jednání jsou žalobci přičítány.
12. Žalobce dále tvrdil, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv

informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Kamery umístěné v obci nejsou viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel vjíždějících do obce a z obce vyjíždějících a neexistuje web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí v České republice úsekové měření rychlosti. Podle žalobce bylo porušeno právo na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel, neboť řidič nebyl nijak upozorněn na to, že je snímán kamerami, a důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřipustný.

13. V další žalobní námitce namítl žalobce, že byl trestán za překročení tempa rychlosti, ale nikoliv za to, že by překročil nejvýše přípustnou rychlost na určitém místě. Dodal také, že právní řád nezná skutkovou podstatu překročení rychlosti na delším úseku.
14. Žalobcem byla namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
15. V další žalobní námitce bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně neprokázal to, že měřený úsek nebyl označen příslušnými dopravními značkami určujícími „Měření rychlosti“. Žalobce konstatoval, že obecní policie má povinnost vhodným způsobem uveřejnit informace o zřízení stálého automatického technického systému. Za vhodný způsob má žalobce právě umístění předmětných značek. Žalobce je dále toho názoru, že správní orgán I. stupně se také nezabýval jednou z podmínek měření rychlosti, tedy zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z těchto důvodů shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V rámci této námítky pak žalobce dále brojil i proti fotodokumentaci z místa měření rychlosti, ze které nemělo být patrné, kde bylo předmětné měření provedeno a žalobce tak pochybuje o stanoveném rychlostním limitu. Žalobce v tomto směru rovněž poukázal na to, že označený rychloměr byl označen za tzv. „automat“ ve smyslu ustanovení §125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, aniž by správní orgán I. stupně zdůvodnil, zda splňuje odpovídající parametry.
16. V následujícím bodu žaloby nazvaném „Vady výroku“ namítal žalobce několik pochybení. Žalobce konstatoval, že v části úseku, kde mělo dojít k překročení rychlostního limitu, tento limit zřejmě neplatil, protože předmětný úsek vymezený dopravními značkami IS 12a a 12b neprochází zastavěným územím obce. V návaznosti na to správním orgánům vytkl, že pokud v celé délce tohoto úseku není stanoven rychlostní limit 50 km/h, nebylo prokázáno, že řidič vozidla překročil uvedený rychlostní limit právě v těch místech, kde platil, resp. že nebylo nijak prokázáno, jakou rychlostí jeho vozidlo žalobce v různých úsecích probíhajícího měření. Nelze tedy tvrdit, že by řidič vozidla žalobce jel konstantní rychlostí 61 km/h (pozn. v žalobě nesprávně uvedeno 75km/h). Z výroku rozhodnutí pak nelze dovodit ani další znak skutkové podstaty, a to skutečnost, zda údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle žalobce dále neobsahoval všechna ustanovení, na základě nichž bylo rozhodováno. A konečně žalobce namítl, že správní orgán I. stupně překročil svou pravomoc, jelikož žalobci závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem na účet správního orgánu nebo v hotovosti na jeho pokladně. Žalobce byl tak krácen na svých právech, jelikož nemohl využít jiné možnosti úhrady, jako například platbu poštovní poukázkou.

17. Žalobce dále opětovně namítl, že správní orgán I. stupně měl pochybit i v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce. Žalobce proto namítl, že není pravdou, že by celý měřený úsek byl obcí ve smyslu zákona o silničním provozu, jelikož jeho podstatná část nespadá do zastavěného území. Žalobce je rovněž toho názoru, že pouhé konstatování správního orgánu, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, je nedostatečné. Správní orgán měl uvést, z čeho a jak tento skutkový stav dovodil.
18. V předposledním a posledním bodu žaloby žalobce prakticky zopakoval ty námitky, které se týkaly chybně vymezeného místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce opět poukázal na to, že určité úseky komunikace neprocházejí zástavbou, jejich součástí jsou křižovatky a žalobce se jednoduše neměl možnost s místem měření rychlosti seznámit.
19. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

20. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu.
21. Ohledně žalobních námitek týkajících se nevypořádání s odvolacími argumenty žalobce, žalovaný uvedl, že ve spisovém materiálu jsou založeny důkazní materiály, které byly řádně provedeny v rámci dokazování mimo ústní jednání, a které dle jeho názoru dostatečně vyvrací námitky žalobce vztahující se k dané problematice.
22. K žalobní námitce týkající se posouzení odpovědnosti žalobce v projednávané věci, odkázal žalovaný na znění ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Poznamenal přitom, že na základě výkladu tohoto ustanovení lze dospět k závěru, že zákon o odpovědnosti za přestupky (zákon č. 250/2016 Sb.) nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Na případ žalobce se proto nevztahuje.
23. Žalovaný dále podotkl, že ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.
24. K námitce týkající se výroku rozhodnutí dále žalovaný uvedl, že skutek je specifikován dostatečně konkrétně a splňuje veškeré požadované náležitosti, které jsou na něj kladeny právní úpravou.
25. Konečně žalovaný konstatoval, že z platné úpravy dále nevyplývá povinnost označovat úsek měření dopravní značkou.
26. Závěrem žalovaný shrnul, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen

„s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení

§ 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

28. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

29. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 19. 9. 2016 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž mělo dojít dne 18. 8. 2016 v 19:07 hod. na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnici I/37, směr Trutnov, kdy při řízení vozidla tovární značky Nissan, registrační značky, nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0008, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
30. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 8. 11. 2016 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobce reagoval sdělením, že v daný den měl vozidlo půjčené I. H.
31. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 22. 11. 2016 vyzval jmenovaného k podání vysvětlení k věci. Zásilka se však vrátila zpět se sdělením, že adresát na doručovací adrese nemá schránku. Správní orgán I. stupně poté zažádal dne 13. 3. 2017 Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje o prověrku pobytu označeného řidiče. Bylo zjištěno, že tato osoba neprochází evidencí Policie ČR, na uvedené adrese pro doručování má schránku, ale poštu si zde nepřebírá. V okolí bydliště označeného řidiče nikdo nezná. Správní orgán I. stupně dále založil do spisu žádost o doručení rozhodnutí ze dne 8. 2. 2017 vyhotovenou Městským úřadem Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, z níž je patrné, že osoba označeného řidiče ani v jiných řízeních vedených správními orgány nepřebírá poštu na uvedené doručovací adrese. Dále založil správní orgán I. stupně do spisu žádost o doručení písemnosti osobě označeného řidiče ze dne 27. 2. 2017 vyhotovenou Městským úřadem Kolín, obdobně i listiny vyhotovené dne 7. 2. 2017 Městským úřadem Šlapanice a dne 13. 2. 2017 Městským úřadem Šternberk, z nichž je opět patrné, že osoba označeného řidiče ani v jiných řízeních vedených správními orgány nepřebírá poštu na uvedené doručovací adrese. Ze sdělení k žádosti o spolupráci ze dne 25. 3. 2017 dále vyplynulo, že doručovací adresa uvedená k této osobě (H. n. č. p. 18/48, O.) neexistuje. Správní orgán proto zaslal výzvu k podání vysvětlení i na její trvalou adresu – K. 76/14, N. Z., T., Slovensko, ale zásilka se vrátila zpět, jelikož adresát byl na této adrese neznámý.
32. Správní orgán I. stupně v reakci na to dne 17. 5. 2017 věc odložil, a to s odkazem na § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona, jelikož se mu nepodařilo zjistit do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

33. Písemností ze dne 17. 5. 2017 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 6. 6. 2017 v 9:30 hod a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání. Tato písemnost byla zmocněnci doručena 23. 5. 2017. Ve stanovený termín správní orgán I. stupně provedl dokazování, a to bez přítomnosti žalobce, který se bez omluvy nedostavil. O tom byl sepsán téhož dne protokol. Žalobce ani jeho zmocněnec (plná moc k zastupování žalobce zmocněncem - ODVOD VOZU s.r.o., IČO 03724026, byla doručena správnímu orgánu dne 12. 6. 2017) se dále k podkladům rozhodnutí nevyjádřili.
34. Dne 14. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora rozhodnutí č. j. MUDK-ODP/49122-2017/dum 36242-2016/dum, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Po výzvě správního orgánu je ohledně důvodů doplnil v tom smyslu, že žalobce měl omylem nesprávně označit řidiče vozidla, který v uvedenou dobu řídil jeho vozidlo a sdělil, že v předmětný čas měl řídit Ing. Jiří Kocourek, nar. 7. 2. 1991. Ten žalobce obeznámil o tom, že v měřeném úseku mělo být umístěno dopravní značení, které povolovalo rychlost 70 km/h a řidič měl být v tomto úseku také účastníkem dopravní nehody.
35. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

36. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze

dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobily změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobily změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

38. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
39. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi

názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

40. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Nevypořádání odvolacího argumentu – nejvyšší dovolená rychlost

41. K této námitce krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, byly shromážděny dostatečné podklady k rozhodnutí ve věci, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn. Ve správním řízení nedošlo k žádnému porušení práv žalobce. Pokud žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho odvolacími argumenty, pak k tomu krajský soud konstatuje, že žalobce svoji námitku nijak blíže neupřesnil nebo nenavrl žádné relevantní informace, které by jeho tvrzení prokazovaly, či naopak nějakým způsobem vyvracely provedená zjištění žalovaného. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se žalovaný věci řádně zabýval, nedůvodnost argumentace žalobce zdůvodnil a přezkoumatelným způsobem předestřel své skutkové i právní závěry v posuzované věci. Závěrům žalovaného ohledně zjištěného skutkového stavu pak správní soud přisvědčil. Krajský soud navíc podotýká, že s veškerými materiály, založenými ve správním spisu, se žalobce měl možnost seznámit a vyjádřit se k nim, ten však této možnosti nevyužil. Tato námitka není na základě výše uvedeného důvodná.

2. Nevypořádání odvolacího argumentu – vznik nehody

42. Obdobné závěry jako v předchozím případě lze učinit i ohledně námitek, že se žalovaný nevypořádal s odvolacím argumentem týkajícím se údajné dopravní nehody řidiče vozidla v místě měření rychlosti. Žalobcem nebylo uvedeno, zda se nehoda stala v předmětný čas spáchání deliktního jednání, ani jaké by měla tato skutečnost mít případné dopady na řízení se žalobcem, jakožto provozovatelem vozidla. Žalobce tento argument nepodpořil žádnými pro žalovaného ani soud relevantními podklady či skutečnostmi. Lze tak konstatovat, že žalobní body žalobce týkající se nevypořádání odvolacích námitek jsou pouze obecného znění. Jestliže tedy žalobce namítá vady napadeného rozhodnutí toliko obecně a nekonkrétně, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41). Krajský soud doplňuje, že v rozhodnutí správního orgánu i žalovaného bylo navíc zcela jednoznačně deliktní jednání žalobce prokázáno a odůvodněno. V projednávané věci lze navíc ohledně této skutečnosti (absenci dopravní nehody) vycházet ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Žádná další skutečnost, která by mohla vést k závěru o tom, že tato námitka žalobce by měla relevantní vliv na průběh řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu navíc zjištěna nebyla.

3. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

43. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, vyjádření Policie České republiky, Územního

odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-433-207/Čj-2015-051006, včetně ilustrativní mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

44. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
45. To, že v daném případě použitý rychloměr typu SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají výše uvedené dokumenty, a zvláště pak zmíněné vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno např., že: *„Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.“*
46. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je proto naprosto zřejmá. Krajský soud uzavírá, že tato námitka nemůže bez dalšího obstát.

4. Zavinění

47. Celá tato žalobní námitka vychází z právní konstrukce žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, nabyl účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Z toho žalobce dovozoval, že by se k jeho odpovědnosti za přestupek kladený mu za vinu mělo vyžadovat zavinění. Obecně totiž platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se zavinění nevyžaduje (§ 125f odst. 3 téhož zákona).
48. Tato právní otázka již ale byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že *„[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li*

by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovatelovu argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc. K doplnění možno připomenout, že právní úvahy dovolávající se toho, že zákonodárce (snad s ohledem na stěžovatelův názor) byl povinen něco „tvrdit“ či „prokazovat“, jsou úvahami z hlediska ústavněprávního podivuhodně novátorskými. Nově přijatá právní úprava kontinuálně navázala na předcházející právní úpravu a žádný prostor pro příznivější právní úpravu, kterou by mohl soud ve prospěch stěžovatele uplatnit, tudíž nevznikl.“

49. S uvedeným právním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.

5. Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

50. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgán I. stupně neuvedl ve výroku svého rozhodnutí zcela přesně všechna ustanovení, na základě kterých přistoupil k uložení pokuty v konkrétní výši. Je faktem, že v té části výroku daného rozhodnutí, v níž správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, odkázal výslovně toliko na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle něho *pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
51. V předcházející části výroku správní orgán I. stupně popsal, v čem po skutkové stránce spočíval správní delikt žalobce a následně uzavřel, že neznámý řidič žalobcova vozidla svým jednáním spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
52. V odůvodnění svého rozhodnutí pak tyto skutečnosti správní orgán I. stupně zopakoval a uvedl, že za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se ukládá ve správním řízení pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Necitoval sice výslovně, že tato skutečnost plyne z ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, ale tento nedostatek je vzhledem ke shora uvedenému možno považovat dle krajského soudu za ryze formální, protože ve svých důsledcích nezasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce. Obsah uvedené právní normy totiž správní orgán I. stupně fakticky při rozhodování o výši uložené pokuty zohlednil.
53. V souvislosti s danou problematikou krajský soud odkazuje na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, v němž konstatoval, že: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit*

jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

54. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Z výroku rozhodnutí je tedy nepochybné, z jakého deliktního jednání byl žalobce seznán vinným. Ve výrokové části je rovněž uvedena ta právní norma, která obecně stanoví pravidla pro udělení druhu a výše trestu za toto deliktní jednání. V odůvodnění je pak konkrétně uvedeno, jaký druh trestu zákon o silničním provozu za toto jednání stanoví, tedy pokuta, a v jakém rozmezí může být pokuta uložena, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici tohoto zákonného rozpětí, přičemž správní orgán I. stupně odůvodnil i proč tak učinil. Žalobce tedy byl informován v úplnosti o tom, co spáchal, proč toto jednání naplňuje zákonné znaky správního deliktu, jaký trest a v jaké výši mu bylo možno za toto jednání udělit a proč bylo přistoupeno k udělení pokuty právě v té výši, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za této situace by považoval krajský soud za projev přepjatého formalismu, pokud by měl rušit napadené rozhodnutí pro nezákonnost jenom z toho důvodu, že neobsahovalo výslovnou zmínku o § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který druh sankce a zákonné rozmezí pokuty vymezuje.
55. A to navíc za situace, kdy žalobce byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem, který, jak je krajskému soudu známo z úřední činnosti, zastupuje delikventy v mnoha obdobných případech, jistě mu tedy musí být existence ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a jeho obsah dobře známy.

6. Sankce – nepřihlednutí k možnosti mimořádného snížení

56. K námitce stěžovatele, že žalovaný ohledně mimořádného snížení výměry sankce vůbec neprováděl správní uvážení, ač byly naplněny podmínky podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, krajský soud v první řadě uvádí, že k otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45, v němž vyslovil, že *„zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlednutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“* a dále uvedl, že *„právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty pod dolní hranicí sazby stanovené zákonem neumožňovala.“*
57. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele (žalobce) by tedy v úvahu připadalo, pokud by se jednalo o případ, na který by naposledy uvedené ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky mohlo alespoň teoreticky dopadat. Podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu *uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená*

dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

58. Žalobce v žalobě uvádí, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť správní orgán ve věci nekonstatoval žádné přítěžující okolnosti, charakter sankce volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého upozornění žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěřuje k řízení. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Pokutu lze přitom dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
59. Tyto okolnosti však nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak soud konstatuje, že se jedná o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry.
60. Námitka žalobce, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že zastávají názor, že ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ani nelze aplikovat z důvodu jeho časové působnosti je s ohledem na shora uvedené zcela irrelevantní. Výše totiž bylo jasné ukázáno, že citované ustanovení nemohlo být na případ žalobce vůbec aplikováno.

7. Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

61. Přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky došlo s účinností od 1. 7. 2017 k tomu, že přestupky zahrnují mnohem širší množinu jednání. Stále přitom platí, že přestupky nezahrnují disciplinární a pořádkové delikty. V posuzované věci došlo k tomu, že jednání žalobce jakožto provozovatele vozidla představovalo podle zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017 správní delikt uvedený v § 125f odst. 1 definovaný tak, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Od 1. 1. 2017 představuje jednání stěžovatele přestupek provozovatele vozidla, definovaný v tomtéž ustanovení zákona o silničním provozu tak, že *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
62. Z uvedeného plyne, že jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu, nepřestalo být po 1. 7. 2017 protiprávním. Námitka stěžovatele, že nemohl být potrestán, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již ke dni právní moci rozhodnutí žalovaného neexistovala, tedy nemůže obstát. Jednání žalobce totiž bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinné do 30. 6. 2017 i podle pozdějšího znění tohoto zákona.

63. Nutno dodat, že druh a výměra správního trestu v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 je ve stejném druhu a výměře, jako sankce (nyní správní trest) podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchání deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo (§ 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).

8. Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)

64. Žalobce dále namítal, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje popis protiprávního jednání a v čem spočívalo.
65. Krajský soud by v první řadě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval, a to například v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Konstatoval, že: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“
66. Po pečlivém prostudování prvoinstančního správního rozhodnutí lze konstatovat, že správní orgán I. stupně řádně citoval ustanovení právních předpisů. Je pravdou, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, měl být zhodnocen jako nedostatečný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje přímý odkaz na přesný odstavec ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a rovněž odkázal na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Tyto odkazy jsou navíc doplněny informacemi, které svým obsahem nelze významově podřadit pod text jiného ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádné pochyby o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.
67. Správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 18. 8. 2016 v 19:07 hod řidič vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50km/h, jel rychlostí 61 km/h (dle toleranční odchylky měření 3 km/h), čímž došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním

provozu a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

68. Lze tak konstatovat, že v nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu (odkazující norma) a zároveň je ve výroku uvedeno i ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, dle kterého v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h).
69. Lze tak shrnout, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

9. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

70. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
71. Nejprve krajský soud podotýká, že nesouhlasí se žalobcem v tom, že dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá ani v zákoně o silničním provozu, ani v uvedené vyhlášce, žádnou oporu.
72. Dále konstatuje, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a zákona o silničním provozu v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ nijak nevyplyvá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
73. Do správního spisu bylo založeno vyjádření Policie České republiky „Návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel“, ze dne 21. 12.

2015, č. j. KRP H-433-207/Čj-2015-051006, ze kterého vyplývají informace o tom, v jakých úsecích pozemních komunikací budou probíhat úseková měření rychlosti. Dlužno podotknout, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že totožné údaje včetně všech míst, kde probíhá úsekové měření rychlosti motorových vozidel automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy v této oblasti, jsou veřejně dostupné na internetových stránkách města Dvůr Králové nad Labem. Ze shora uvedených důvodů považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.

10. Absence skutkové podstaty překročení tempa rychlosti

74. Krajský soud k námitce „*trestání za překročení tempa rychlosti*“ upozorňuje, že v daném případě bylo zcela zřetelně v žalovaném rozhodnutí stanoveno, jakého deliktního jednání se žalobce dopustil, ten přitom neuvádí žádný konkrétní argument, proč by nebylo možné měřit rychlost vozidel způsobem, který byl v dané věci zvolen - zmíněným měřicím zařízením. Krajský soud dále podotýká, že platná právní úprava nebrání tomu, aby měření rychlosti jedoucích vozidel probíhalo různými způsoby, ať už měřením rychlosti okamžité, nebo měřením rychlosti průměrné (tzv. úsekové měření rychlosti). Jak již bylo řečeno výše, druhá z uvedených metod, která byla použita i v případě žalobce, je v zásadě pro řidiče vozidel příznivější, neboť eliminuje třeba i náhodný exces (vyvolaný např. výjimečnou situací na pozemní komunikaci), v jehož důsledku dojde k překročení povoleného rychlostního limitu pouze na jednom místě či ve velmi krátkém úseku. Tato námitka není na základě výše uvedeného důvodná.

11. Protiústavnost

75. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
76. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
77. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

12. Měření rychlosti

78. V tomto žalobním bodu uplatňoval žalobce několik námitek. Namítl, že nebylo prokázáno, že předmětný úsek, kde mělo dojít k úsekovému měření rychlosti vozidel, byl označen příslušnými dopravními značkami, tj. značkou „Měření rychlosti“ a „Konec měření rychlosti“. Dále se dle jeho názoru správní orgány nezabývaly otázkou, zda

účelem měření rychlosti v daném úseku bylo skutečně zvyšování bezpečnosti provozu. Žalobce brojil i proti fotodokumentaci z místa měření rychlosti, ze které nemělo být patrné, kde bylo předmětné měření provedeno a žalobce tak pochybuje o stanoveném rychlostním limitu. Žalobce v tomto směru rovněž poukázal na to, že označený rychloměr byl označen za tzv. automat dle §125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu aniž by správní orgán I. stupně zdůvodnil, zda splňuje odpovídající parametry.

79. Krajský soud předně uvádí, že s první námitkou týkající se povinnosti obecní policie užívat dopravní značky určující měření rychlosti a problematikou označování předmětných úseků těmito značkami se zabíral již v námitce č. 9. Proto na ni bez dalšího odkazuje.
80. K námitce že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku (potažmo správnímu deliktu) došlo. Třeba též konstatovat, že podle § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou v odůvodnění svého rozhodnutí v obecné rovině zabýval (viz str. 8-9 prvoinstančního rozhodnutí) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.
81. K námitce ohledně vyhodnocení fotografií z místa měření a pochybností žalobce ohledně údajů v nich uvedených krajský soud podotýká, že záznam pořízený rychloměrem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0008, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 19. 9. 2016, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedené námitce tak soud přisvědčit nemohl.
82. Poslední námitka žalobce týkající se předmětného rychloměru je krajským soudem již rovněž vypořádána, a to v části odůvodnění námitky s názvem „*Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.*“ Krajský soud proto na své shora uvedené závěry odkazuje.

13. Vady výroku

83. I v tomto žalobním bodu bylo žalobcem vytýkáno několik pochybení.

84. a) Žalobce namítal, že v části úseku, kde mělo dojít k překročení rychlostního limitu, tento zřejmě neplatil, protože tento úsek mezi dopravními značkami IS 12a a 12b neprochází zastavěným územím obce.
85. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymezována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo ně. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymezující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačená jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
86. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Předmětné jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 18. 8. 2016 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h). Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
87. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace např. stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem dotčené obce.
88. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Kocbeře mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správním rozhodnutí, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku ze dne 19. 9. 2016, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi

městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že tato námitka není důvodná.

89. b) Dále žalobce namítl, že nebylo nijak prokázáno, jakou rychlostí jelo vozidlo žalobce v různých úsecích probíhajícího měření.
90. Krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt).
91. c) Žalobce spatřoval jako vadu správního rozhodnutí i to, že ve výroku rozhodnutí absentoval údaj, zda porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.
92. Krajský soud uvádí, že se k této žalobcově námitce vyjadřoval již v souvislosti s vypořádáním žalobní námítky č. 2. Proto na své závěry v tomto směru odkazuje. Nutno dále souhlasit s tím, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt. Pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena. V projednávané věci lze ohledně této situace (absence dopravní nehody) vycházet ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Pokud žalobce argumentuje i tím, že se jedná o znak skutkové podstaty, mýlí se. Zaměňuje totiž podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.
93. d) Výrok správního orgánu I. stupně také neobsahoval uvedení veškerých ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.
94. Tato problematika již byla krajským soudem komplexně řešena v souvislosti s vypořádáním námítky č. 5, krajský soud na tuto argumentaci bez dalšího odkazuje. Dodává přitom, že tato námitka je zcela nedůvodná, jelikož, jak již bylo uvedeno shora, výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje všechny zákonné náležitosti.
95. e) Správní orgán I. stupně měl překročit svou pravomoc tím, že žalobci závazně určil způsob, jakým má uhradit stanovenou pokutu.
96. Výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky složením v hotovosti na pokladně Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nýbrž jako informaci magistrátu pro žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Nadto má krajský soud za to, že způsoby, kterými lze pokutu

a náklady správního řízení zaplatit, nejsou náležitostmi, které musí nutně výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat.

14. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

97. Žalobce namítal, že správní orgány pouze konstatovaly, že úsekové měření rychlosti se nalézá v obci, resp. zastavěném území, aniž by tyto závěry odůvodnily nějakým dokazováním. S touto námitkou žalobce krajský soud nemůže souhlasit a to již z důvodů, které vysvětlil výše. Odkazuje proto plně na svou argumentaci k námitce č. 13. Na základě výše uvedeného je pak zcela zřetelné, že tato námitka není důvodná a krajský soud tak shledal jako nadbytečné provádět důkaz územním plánem obce Kocbeře, jak navrhoval žalobce.

15. Nestanovení místa přestupku

98. K otázce určení místa spáchání přestupku se krajský soud již několikrát v odůvodnění tohoto rozsudku vyjadřoval (např. u vypořádání námítky č. 13). Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že správní orgán I. stupně nepochybil, jelikož výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti. K otázce náležitostí výroku se krajský soud rovněž vyjádřil v souvislosti s vypořádáním námítky č. 6. Krajský soud navíc upozorňuje, že žalobce zcela pominul skutečnost, že se v tomto případě jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož princip byl rovněž vysvětlen shora.
99. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
100. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Náklady řízení

101. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. září 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce